

nastaly podmínky, za kterých směl by se ho veřejný obžalobce dovolávat. Bezdůvodnou zmateční stížnost náleželo proto zavrhnouti.

Čís. 2275.

Nejde-li o pokračování v trestném jednání, jehož celek směřuje k jedinému protiprávnímu nedílnému výsledku, nýbrž o opakování trestného jednání, jehož cílem jsou v různých jeho obdobích různé protiprávní výsledky, lze rozložit stíhaný skutek v jednotlivé činy, z nichž se podle obžaloby skládá a konkretisovati je v hlavní otázce pojetím do ní podrobností, vylíčených v důvodech obžaloby (§§y 318, 344 čís. 6 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 30. ledna 1926, Zm II 430/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského jako porotního soudu v Novém Jičíně ze dne 9. června 1925, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem podvodu podle §§ů 197, 200, 201 a) a 203 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Stížnosti nelze přiznati úspěchu, pokud vytýká rozsudku své stolice zmatečnost podle čís. 6 Šu 344 tr. ř. z důvodu, že byl porušen předpis Šu 318 tr. ř. tím, že ohledně zločinu podvodu nebyla porotcům dána jediná hlavní otázka, přimykající se ke znění čís. 3 záhlaví obžalovacího spisu, přesněji po jedné takové otázce za každého z obou obžalovaných. Již záhlaví obžaloby opodstatňovalo zákonnou známku listivého předstírání a jednání skutkovými údaji, »obzvláště paděláním soukromých listin, totiž skladních knih firem G. a M., odstraněním a uschováním neshořelého zboží před příchodem pojišťovací komise, nepravdivými údaji o zboží a zásobách provozovacího materiálu, požárem zničených, popálením bezcenných odpadků vlny, jež byly pak označeny za shořelé zboží, úmyslným poškozením zboží požárem nepoškozeného, nakouřením a chemickým jeho znečištěním a dodatečným tvrzením, že poškození bylo způsobeno požárem«; záhlaví obžaloby uvedlo dále, že pojišťovací společnosti, tam jmenované, utrpěly omylem, vyvolaným tímto listivým předstíráním a jednáním, skutečně škodu ve výši asi 350.000 Kč. Tato povšechná skutková tvrzení byla podrobněji rozvedena v důvodech obžalovacího spisu, v nichž jest rozlišováno mezi jednotlivými skupinami (druhy) pojištěných svršků (tovarů a surovin) a ohledně toho kterého druhu (té které skupiny) svršků přesně uvedeno, o jakém množství jich bylo předstíráno, že je požár zničil anebo poškodil; jakého klamu bylo použito a, jaká náhrada (cena) byla za tu kterou skupinu (ten který druh) vypočtena. Otázky porotcům byly přizpůsobeny těmito podrobnějšími údaji důvodů obžalovacího spisu, takže bylo ohledně zločinu podvodu dáno celkem 30, to jest ohledně každého z obou obžalovaných po 15 hlavních otázkách.

Předpis §u 318 tr. ř. touto úpravou otázek porušen nebyl. Ve skutkovém ději obžalobou uplatňovaném nejde totiž o zločinné pokračování v tom smyslu, že předmětem obžaloby jest řada činů, jichž souhrn směřoval podle úmyslu pachatelova k uskutečnění téhož protiprávního výsledku, aniž by tvořil každý jednotlivý z těchto činů již sám o sobě trestný skutek (srovnej nález čis. 653 úř. sb. rozh. býv. zrušovacího soudu vídeňského), a nejde v něm ani o řadu bezprostředně po sobě jdoucích útoků na týž nedílný právní statek (srovnej nález č. 227 téže sbírky). Naopak jde v souzeném skutku o více útoků na jmění, tudíž na právní statek, sice u všech útoků pojmově totožný, avšak dělitelný, takže každým jednotlivým z této celé řady činů časově souvislých samým o sobě jest ohledně části právního statku jim dotčeného skutková podstata trestného činu naplněna (srovnej nálezy č. 800, 939 téže sbírky). Nejde o pokračování v trestném jednání, jehož celek směřoval k jedinému protiprávnímu nedílnému výsledku. Naopak jde o opakování trestného jednání, jehož cílem byly v různých jeho obdobích různé části dotčeného právního statku, tudíž různé protiprávní výsledky. Každý z těchto činů tvoří, i když se vybaví ze souvislosti s ostatními sbíhajícími se činy a posoudí se sám o sobě, ucelený děj, s hlediska podvodu závažný. Učiniti takové útoky předmětem různých otázek, byť by časově souvisely a byly výronem jednotné zločinné vůle, předpis §u 318 tr. ř. nebrání. Máť tento předpis v podstatě za účel, by porotci uvažovali o stíhaném skutku s hlediska trestního zákona obžalobcem uplatňovaného. A tomu vyhovuje i taková úprava otázek, kterou se stíhaný skutek rozkládá v jednotlivé činy, z nichž se podle obžaloby skládá, takže v každém z nich shledává obžaloba trestný čin ovšem stejného druhu, a kterou se každá z těchto, byť časově souvislých částí skutku činí předmětem zvláštní otázky, ovšem otázky hlavní, znějící na trestný čin, který ve skutku shledává obžalobce. Zákonnou oporu pro takové rozkládání skutku a hlavní otázky poskytuje předpis druhého odstavce §u 323 tr. ř., a úvaha, že by nebylo — ani s hlediska §u 318 tr. ř. — závady proti obsáhlejšímu konkretisování skutku v hlavní otázce pojetím v ni též podrobností, které obžalobce nevyličil ve výroku, nýbrž v důvodech obžalovacího spisu, a že přece není rozdílu v tom, zda děje se taková podrobnější konkretisace v jediné, jednotné otázce či ve více po sobě jdoucích otázkách dílčích.

Avšak nehledě ani k tomu, že předpis §u 318 tr. ř. nebyl porušen, nebyla vytýkaná úprava otázek na újmu, nýbrž byla ve prospěch obžalovaných. Porotci byli jí donuceni, by o každé obžalobcem stíhané části podvodného jednání obžalovaných uvažovali zvlášť, a byla jim dána možnost, aby svému přesvědčení dali výraz přesnější, než by bylo bývalo možno v odpovědi na jedinou a jednotnou hlavní otázku. Rozsudek shrnuje, co porotci vyslovili odpověďmi na více otázek a odchyluje se od výroku obžalovacího spisu jen potud, pokud toho bylo nezbytně třeba z té příčiny, že výroky porotců vyzněly částečně záporně. K jinému rozsudečnému výroku nebylo by mohlo dojíti ani, kdyby byla bývala porotcům dána jen jediná otázka na podvod, přimykající se k výroku obžalovacího spisu, jelikož by i k takové otázce porotci po do-

statečně přesných a podrobných úvahách byli odpověděli jen tím způsobem, jakým dali svému přesvědčení výraz v souhrnu odpovědí na hlavní otázky č. VI. až XXXV. Jak dovozeno, jsou obě výtky zmateční stížnosti bezdůvodny; ohledně výtky opřené o čís. 6 Šu 344 tr. ř. nedostává se nad to stížnosti ani povšechného předpokladu předposledního odstavce Šu 344 tr. ř., jelikož není pochybnosti o tom, že vytykaná úprava otázek, i kdyby byla porušila (čemuž tak není) předpis Šu 318 tr. ř., nemohla na konečné rozhodnutí účinkovati směrem obžalovaným nepříznivým. Slušelo proto zmateční stížnost jako neodůvodněnou zavrhnutí.

Čís. 2276.

Nepodání námitek proti výhradě práva vlastnického ve faktuře znamená souhlas s touto výhradou.

Vlastnictví ke komisionímu zboží může komitent nabytí i pozdějším prohlášením (uznáním) komisionářovým.

V případě prodeje takového zboží jest kupní cena, pokud nepřevyšuje cenu dodatelem účtovanou, pro komisionáře »cizí věcí svěřenou« ve smyslu Šu 183 tr. zák.

Subjektivní skutková podstata zpronevěry.

(Rozh. ze dne 3. února 1926, Zm II 498/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 2. září 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle Šu 183 tr. zák., zrušil však rozsudek první stolice podle Šu 290 tr. ř. a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost, napadajíc rozsudek první stolice jen, pokud uznává stěžovatele za vinna zločinem zpronevěry, namítá podle Šu 281 čís. 9 písm. a) tr. ř., že zjištěné skutečnosti nenaplňují pojem zpronevěry v zákonné známce svěřením, ježto v případě Antonína Ž-ého nepřijal stěžovatel výslovně výhradu práva vlastnického v účtu Ž-ého učiněnou a firma A. nemohla nabytí vlastnictví ke zboží jsoucím v držení stěžovatele jakožto vlastníka pouhým uznáním, vysloveným v dopise stěžovatelově. K námitce nelze přisvědčiti. Vůli možno projevití netoliko výslovně, slovy a znamením všeobecně přijatými, nýbrž i mlčky, takovými činy, které za uvážení všech okolností neponechávají rozumného důvodu k pochybnostem o tom, že jimi bylo projevováno určité rozhodnutí vůle (§ 863 obč. zák.). Přijetí za podmínek anebo výhrad pokládá se za odmítnutí návrhu, spojené s návrhem novým (čl. 322 obch. zák.). S těchto hledisek jest správným závěr nalézacího soudu, že nedošlo ani k ústnímu, ani k jinému ujednání kupní smlouvy mezi stěžova-